

wemmeldanud? Oh, kuidas ta seda tohtis? Naad oleksid ju kohe hakkanud teda oma nuga-dega kōitistama ja kui pea oleks ta ell keha siis täis haukusi olnud. Kuu ja päike oleks siis ju wõinud läbi paista. Ei, ei, waid nii pea, kui naad aga mõirgasid: „Raha wõi elu!“ — siis nagu silmakirjuse katsus enne weel seda kunstkopi, veldes, tal ep olla juuremat juures. — „Sooh, wõi nii! Arwad, meid petta wõiwad! Too aga need 130 rubla wälja, mis sa kodunt kaasa wõtsid.“ Nii kisendasid rööwslid. Nütem, kui wõis mõelda, oli raha nüüd nende wägiwaldsete käes. Kuupakklikult tänasid need neli teda, weel kōikisugusi pitkamisi juure lisades ja üks neist hüüdis koguni: „Palju terwist ka Pardi-Seennule minu poolt!“ — Üks teine jälle saatis Siisale palju terwitsid — siis kadusid põesjas.

Nagu unes tuihus Kaarel nüüd üsna uimaselt koju poole. Need 5 wõi 6 wersta, mis tal käia oli, näitsid tema meelest üsna ekwaatori pikkuselt. Viimaks jõudis küla tanawasse. Igal pool olid inimesed wäljal tööl. Ta katsus nii salaja kui wõimalik neist mööda pugeda.

Nüüd ta oli kodu. Et kõik wäljal olid, ei juhtund keegi tema tagasitulekut nägema. Tasa-keste asus ta ahju taga pingi peale. Mis nüüd heaks nõuaks wõtta? Kana kratjis ta kula tagust.

Seal astus ema tuppa. „Oh, kus piaks nüüd õige meie Karlake olema!“ õhtas ta õige walusaste ja pitkalt kogeldes. Kops! astus Karlake nurgast wälja ema ette. „Uih!“ karjatas see — ta arwas waimu olevat. Oletas ta linna kōmbeid teadnud, siis oleks ta minestusse langed. Aga nüüd wahtis ta suu silmad pärani peja otja ning esimest korda elus unustas ta — kogeldada. Viimaks toibus ometi nii palju, et sai veldud: „Ol-ole! sa see, ehk mitte?“ — „Jah, mina olen isi see!“ wastas Karla ime targalt. Nüüd oli ema rõem suur. Ta kogeldas nii pitka joru, et Karlal ju aeg igawaks läks. Siis jooksis ema wälja, kutsus kõik kodakondseid, naabrisi ja tutawaid kokku, nii et õue kubises inimestest, nagu oleks see üks laada plats. Kõik panid imeks, kuidas Karla ometi nii ruttu ümber maa-ilma rändanud, nagu ta hoobelnud. Jutustama pidi ta oma pitkast reisust. Naad olid nii undis-himulised, et üks teise kule ronisid, et õige kuulsa reissija ligidal oleks. Karlal p olnud palju jutustada. Tahtis juba lühidelt ütelda, kuidas lugu olnud, kui talle korraka meele tuli, et nüüd viete paras aeg oleks luisata. Ta waletas neile suud ja silmad täis nii jämedaste, et pime oleks wõinud käega katsuda. Aga undishimulistele oli see otse paras ja otse sähärdusi juttusi naad oli-